

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 236.435 van 17 november 2016
in de zaak 211.082/XII-7989**

In zake: 1. de NV NORBERT DENTRESSANGLE LOGISTICS
WELKENRAEDT, voorheen de nv TDG MOND
2. Jean-Louis PAROTTE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alain Franken
kantoor houdend te 4000 Luik
boulevard de la Sauvenière 91
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het VLAAMSE GEWEST
woonplaats kiezend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 20//4
Agentschap Wegen en Verkeer T.a.v. Veerle Vanempten

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 18 december 2013, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 28 oktober 2013 van de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken waarbij aan Jean-Louis Parotte een administratieve geldboete wordt opgelegd van 4.500 euro wegens beschadiging van het wegdek door overlading van een voertuig en de nv TDG Mond burgerrechtelijk aansprakelijk wordt gesteld voor de betaling van deze administratieve geldboete.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 mei 2016.

Staatsraad Johan Bovin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valérie Beckers, die *loco* advocaat Alain Franken verschijnt voor de verzoekende partijen, en adjunct van de directeur Veerle Vanempten, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 5 november 2012 wordt een vrachtwagen met oplegger, die wordt bestuurd door de tweede verzoeker, door de wegeninspectie gecontroleerd op de autoweg E40 te Wetteren. Bij de controle wordt vastgesteld dat de eerste as van de oplegger met 4.220 kg is overladen.

Er wordt proces-verbaal opgesteld wegens inbreuk op artikel 56 van het decreet van 19 december 1998 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1999 (hierna: aslastendecreet).

3.2. Op 24 januari 2013 beslist het parket te Dendermonde geen strafvervolgning in te stellen.

3.3. Op 19 maart 2013 beslist de wegeninspecteur-controleur om aan de tweede verzoekende partij een administratieve geldboete van 4.500 euro op te leggen en de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van de administratieve geldboete.

3.4. Op 10 april 2013 tekent de eerste verzoekende partij verzet aan tegen die beslissing.

Op 5 juni 2013 heeft een hoorzitting plaats. Namens de eerste verzoekende partij wordt een schriftelijke conclusie ingediend.

Op 1 juli 2013 bevestigt de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing om aan de tweede verzoeker een administratieve geldboete op te leggen van 4.500 euro en de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van deze administratieve geldboete.

3.5. Op 3 juli 2013 stelt de eerste verzoekende partij tegen die beslissing beroep in bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken.

Op 23 augustus 2013 heeft een hoorzitting plaats. Namens de eerste verzoekende partij wordt een schriftelijke conclusie ingediend.

Op 28 oktober 2013 beslist de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken aan de tweede verzoeker een administratieve geldboete van 4.500 euro op te leggen en de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk te stellen voor de betaling van de administratieve geldboete.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 6, lid 3, a), van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ‘tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden’ (hierna: EVRM), doordat de overtreder, die Franstalig is, niet in een taal die hij begrijpt op de hoogte werd gesteld van de feiten die hem ten laste worden gelegd. Bovendien was ook de beslissing van de wegeninspecteur-controleur waarbij de administratieve geldboete werd opgelegd enkel in het Nederlands gesteld. Gelet op de voorrang van het internationaal recht, dient artikel 6 EVRM voorrang te krijgen op de wetgeving op de talen in bestuurszaken. Het bestuur blijkt trouwens wel het Frans te gebruiken wanneer het de betaling van de administratieve geldboete vordert, maar weigert de vertaling van het dossier wanneer dit door de betrokkenen wordt gevraagd. Het kan hun niet worden verweten dat zij niet hebben gevraagd om een vertaling van het strafdossier te krijgen of om bijgestaan te worden door een tolk tijdens het rechtsproces. Het aslastendecreet noch de interne administratieve richtlijnen van het Vlaamse Gewest voorzien in deze mogelijkheden. Bovendien wordt een verzoek om een vertaling te vragen van zijn dossier in een andere taal dan het Nederlands niet ontvankelijk verklaard.

De verzoekende partijen menen voorts dat de procedure niet regelmatig is verlopen omdat de overtreder niet de mogelijkheid had om zich bij het eerste verhoor door een advocaat te laten bijstaan. Zij verwijzen hierbij naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 november 2008 in de zaak *Salduz v. Turkije*, naar de wijziging van het Wetboek van Strafvordering door de wet van 13 augustus 2011 en naar het arrest nr. 7/2013 van 14 februari 2013 van het Grondwettelijk Hof, dat oordeelde dat ook bij verkeersovertredingen deze mogelijkheid moet worden geboden voordat de

verbalisanten een eerste verhoor afnemen. Een overtreding van overbelasting maakt ontegensprekelijk een verkeersovertreding uit en kent grote financiële gevolgen.

Het feit dat aan de overtreder een vragenlijst werd overhandigd, is volgens de verzoekende partijen niet relevant aangezien dit het verhoor door de verbalisanten niet kan vervangen. Bovendien doet ook het feit dat het aslasten-decreet in beroepsmogelijkheden voorziet, geen afbreuk aan de vaststelling dat de overtreder bij het eerste verhoor niet door een raadsman werd bijgestaan.

5. In de memorie van wederantwoord merken de verzoekende partijen nog op dat aan de vrachtwagenbestuurder weliswaar een in het Frans en in het Nederlands gestelde vragenlijst werd overhandigd, maar dat de procedure voor het overige volledig in het Nederlands werd gevoerd. De verwerende partij stelt ten onrechte dat de verzoekende partijen hun verdediging in het Frans hebben kunnen voeren. De wegeninspecteur-controleur heeft immers niet geantwoord op de in het Frans gestelde conclusie. De bestreden beslissing heeft bovendien de beslissing van de wegeninspecteur-controleur bevestigd. Het feit dat de verzoekende partijen een beroep hebben kunnen doen op een raadsman doet geen afbreuk aan het feit dat op grond van artikel 6 EVRM eenieder in een taal die hij begrijpt op de hoogte dient te worden gesteld van de feiten die hem ten laste worden gelegd.

Voorts herhalen de verzoekende partijen dat aan de vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid werd geboden om zich bij het eerste verhoor door een raadsman te laten bijstaan. Bovendien hebben de verbalisanten de richtlijn miskend dat een voldoende lange wachttijd in acht moet worden genomen om de lading stabiel te laten worden.

6. In de laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen nog dat, hoewel het juist is dat de vrachtwagenbestuurder een in het Frans en Nederlands opgestelde vragenlijst heeft ontvangen, dit niet het geval is voor wat

de eerste verzoekende partij betreft. Alle stukken, die aan laatstgenoemde werden bezorgd, waren daarentegen in het Nederlands opgesteld, met inbegrip van de vragenlijst die aan haar werd bezorgd. Die vragenlijst is trouwens strijdig met de rechten van verdediging aangezien er nergens in wordt vermeld dat zij het recht op zwijgen heeft, dat zij er niet toe gehouden is de vragenlijst terug te sturen en dat zij zich mag laten bijstaan door een advocaat voor het invullen ervan. Bijgevolg toont dit volgens de verzoekende partijen aan dat de eerste verzoekende partij nooit haar opmerkingen heeft kunnen maken noch over het dossier heeft kunnen beschikken in een taal die zij begrijpt. De omstandigheid dat zij beroep deed op een advocaat kan haar niet worden tegengeworpen. Haar rechten werden wel degelijk geschaad, nu zij immers om beroep aan te tekenen en zo de aard te leren kennen van de feiten die haar ten laste worden gelegd, verplicht werd beroep te doen op een raadsman met alle kosten die daaruit voortvloeien.

De verzoekende partijen betwisten voorts dat zij nooit om de bijstand van een tolk hebben gevraagd. Voor zover als nodig, voegen de verzoekende partijen twee beslissingen van het Vlaamse Gewest toe waarbij stelselmatig de bijstand van een tolk wordt geweigerd. Hieruit blijkt, aldus de verzoekende partijen, dat het niet nuttig is om een tolk te vragen.

Wat ten slotte de grief betreft dat aan de vrachtwagenbestuurder niet de mogelijkheid werd gegeven om zich bij het eerste verhoor door een advocaat te laten bijstaan, voeren zij nog aan dat het feit dat het hierbij om technische vaststellingen ging, niet relevant is en dat er in het verdrag nooit sprake is geweest van technische vaststellingen. Zij wijzen er bovendien op dat een advocaat bijvoorbeeld had kunnen vragen om de documenten te raadplegen die de goede werking van de weegschaal aantonen en de noodzaak had kunnen benadrukken om gebruik te maken van de wachttijd of ook nog de verbalisanten had kunnen verzoeken om de aard van de goederen nader te bepalen in plaats van slechts “diverse goederen” te vermelden in het proces-verbaal.

Beoordeling

Wat het gebruik van de talen betreft

7. Artikel 6, lid 3, a), EVRM erkent het recht van eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd om “onverwijld, in een taal welke hij verstaat, en in bijzonderheden, op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de tegen hem ingebrachte beschuldigingen”.

Aan de voormelde eis is te dezen voldaan nu uit het proces-verbaal van 5 november 2012 blijkt dat aan de overtreder, de tweede verzoeker, bij zijn verhoor door de wegeninspecteurs een in het Nederlands en in het Frans gestelde vragenlijst werd voorgelegd die, naar keuze van de overtreder, in één van beide talen kon worden ingevuld. De overtreder heeft de Franse taal verkozen als taal in de rechtspleging en de vragenlijst in het Frans ingevuld. Dat proces-verbaal, met de voormelde vragenlijst in bijlage, werd ook toegezonden aan de eerste verzoekende partij.

In deze vragenlijst wordt er in beide talen op gewezen dat de overtreder niet kan worden verplicht zichzelf te beschuldigen en dat hij de keuze heeft om een verklaring af te leggen, te antwoorden op de hem gestelde vragen of te zwijgen. Ook wordt hem in beide talen een beknopte mededeling gegeven van de feiten waarover hij zal worden verhoord. Deze door de tweede verzoeker ingevulde “vragenlijst/verklaring”, bijlage 3 van het proces-verbaal, werd, zoals reeds vermeld, ook meegedeeld aan de eerste verzoekende partij. Bijgevolg blijkt uit het dossier dat alleszins een bijlage van het proces-verbaal, dat informatie geeft over de aard van de feiten en de “betrokkene voor het eerste verhoor een schriftelijke verklaring van zijn rechten” geeft, en wat dus kan worden beschouwd als essentiële informatie, in zowel het Nederlands als het Frans werd opgesteld en “onverwijld” aan de verzoekende partijen werd toegezonden. Bijgevolg mist de in het verzoekschrift geformuleerde grief dat “de overtreder, die Franstalig is, niet in een taal die hij begrijpt op de hoogte werd gesteld van de

feiten die hem ten laste worden gelegd” en van zijn rechten van verdediging, met inbegrip van zijn recht op zwijgen, feitelijke grondslag.

De omstandigheid dat aan de eerste verzoekende partij nog een vragenlijst “in haar hoedanigheid van werkgever” werd toegestuurd, die uitsluitend in het Nederlands werd opgesteld, noopt gelet op de eenvoud van de zaak en de voorgaande vaststellingen, niet tot een ander standpunt. Overigens blijkt niet dat zij de Nederlandse taal niet voldoende machtig was, nu het tegendeel blijkt uit het feit dat zij de vragenlijst heeft beantwoord in het Nederlands. Mede gelet op het feit dat het haar opgestuurde proces-verbaal, zoals hiervoor vastgesteld, ook essentiële informatie in het Frans bevat, maakt ook de eerste verzoekende partij niet geloofwaardig dat zij nooit “over het dossier heeft kunnen beschikken in een taal die zij begrijpt” en dat “zij [...] om beroep aan te tekenen en zo de aard te leren kennen van de feiten die haar ten laste worden gelegd, verplicht werd beroep te doen op een raadsman”.

8. Het EVRM verleent aan de strafrechtelijk vervolgte persoon voorts niet het recht om de taal van de rechtspleging te kiezen.

Voormelde verdragsbepaling doet immers geen afbreuk aan het feit dat de verwerende partij, in overeenstemming met artikel 36 van de Gewone wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna: GWHI), de zaak in het Nederlands diende te behandelen. De beslissingen van de wegeninspecteur-controleur en de minister dienden bijgevolg in het Nederlands te worden gesteld. Enkel de eerste verzoekende partij heeft na de kennisgeving van die beslissingen, die eveneens in het Nederlands werd meegedeeld, daartegen verzet aangetekend en beroep ingediend. Zij worden, zoals hiervoor gezien, evenwel geacht op de hoogte te zijn gesteld in een taal die zij begrijpen van wat hun werd ten laste gelegd, nu minstens een gedeelte van het proces-verbaal, dat de essentiële informatie bevat over de aard van de inbreuk en hun rechten van verdediging, zowel in het Nederlands en het Frans werd opgesteld en hen “onverwijld” werd opgestuurd.

De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat zij de strekking van de brieven van kennisgeving, waarbij zij in kennis werd gesteld van de voormelde beslissingen, niet zouden hebben begrepen.

9. De verzoekende partijen hebben ook niet gevraagd, zoals zij in hun verzoekschrift erkennen, om zich door een tolk te laten bijstaan of om een vertaling van bepaalde stukken te krijgen omdat zij de taal van de rechtspleging niet machtig zouden zijn. De omstandigheid dat noch het aslastendecreet noch de interne administratieve richtlijnen van het Vlaamse Gewest voorzien in de mogelijkheid om een vertaling van het strafdossier te krijgen of om bijgestaan te worden door een tolk tijdens de procedure van het bestuurlijk beroep, ontslaat hen er niet van zich op hun rechten van verdediging te beroepen, wanneer zij menen daarop recht te hebben op grond van voormelde bepaling van het EVRM. Zij roepen in elk geval in het middel niet de schending in van artikel 6, lid 3, e), EVRM, dat de bijstand van een tolk betreft.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het middel juridische grondslag mist in zoverre daarin kritiek wordt geuit op de afwijzende beoordeling van dergelijke verzoeken in “andere dossiers”. Deze kritiek heeft immers geen betrekking op het thans bestreden besluit.

10. De repliek in de memorie van wederantwoord dat de wegeninspecteur-controleur niet heeft geantwoord op de in het Frans gestelde conclusie, kan niet tot vernietiging van het bestreden besluit leiden, nu de bestreden beslissing ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep in de plaats is gekomen van de beslissing van de wegeninspecteur-controleur. Overigens blijkt uit de bestreden beslissing dat in de fase van beroep de in het Frans opgestelde conclusie wel werd behandeld en beantwoord, wat door de verzoekende partijen overigens niet wordt betwist.

11. Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

Wat de bijstand door een raadsman betreft

12. Het loutere feit dat er geen raadsman de vrachtwagenbestuurder bijstond op het ogenblik van de vaststellingen en van het opstellen van het proces-verbaal volstaat niet om te oordelen dat artikel 6, lid 3, c), EVRM zou zijn geschonden, dat aan “een ieder tegen wie een vervolging is ingesteld”, het recht verleent op “de bijstand [...] van een raadsman naar eigen keuze”. Overigens wordt dit onderdeel van de verdragsbepaling in het middel niet expliciet als geschonden vermeld.

Voorts kan worden verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad van State aan wie reeds meermaals in beroepen tot nietigverklaring van administratieve geldboetes wegens inbreuk op de aslastenregelgeving dezelfde grief werd voorgelegd.

Er dient op te worden gewezen dat niet elke ondervraging van een persoon, waarbij inlichtingen en bewijselementen worden verzameld die op het bestaan van een misdrijf zouden kunnen wijzen, mag worden beschouwd als een “verhoor” dat onder toepassing valt van het recht op bijstand door een advocaat verzekerd door voormelde verdragsbepaling. In zaken als de voorliggende waar de wegeninspectie in het kader van het toezicht op de naleving van de aslastenregelgeving wegcontroles uitvoert, verzamelen de wegeninspecteurs voornamelijk technische inlichtingen met het oog op de vaststelling van de overlading. Zij laten daarbij ook een schriftelijke vragenlijst invullen door de vrachtwagenbestuurder waarin eerder beperkte informatie wordt gevraagd. De verzoekende partijen geven niet aan waarover de verbalisanten de vrachtwagenbestuurder bijkomend, buiten die vragenlijst, verhoren. Dit blijkt ook niet uit het proces-verbaal. Zoals reeds vastgesteld, blijkt uit de aanvang van die vragenlijst dat de verbalisanten vóór dit “verhoor”, de betrokkene een beknopte mededeling geven van de feiten en zij hem een mondelinge en schriftelijke verklaring geven van zijn rechten in de beide talen. In het arrest van het Grondwettelijk Hof waar de verzoekende partijen naar verwijzen, wordt juist gesteld dat in de

voorbereidende werken van de wet van 13 augustus 2011 ‘tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis’, die ertoe strekt aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan, een aantal situaties worden vermeld die niet overeenstemmen met de definitie van het verhoor, zoals het verzamelen van inlichtingen op de plaats van het delict tijdens de eerste fase van het onderzoek, de spontane mededelingen, de antwoorden op een schriftelijke vragenlijst waarin beperkte informatie wordt gevraagd, of de verklaringen in het kader van een administratief onderzoek (GwH 14 februari 2013, nr. 7/2013. B.5.5).

De Raad van State verwijst voorts naar het arrest *Zaichenko* waarin het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) aangaande een verhoor zonder bijstand van een advocaat tijdens een wegcontrole tot de niet-schending van artikel 6, lid 3, c), EVRM besloot. Volgens het Hof wezen de omstandigheden van de zaak niet op een noemenswaardige beperking van de vrijheid van handelen van de betrokken persoon van die aard dat de bijstand van een advocaat vanaf dat ogenblik vereist zou zijn (EHRM 18 februari 2010, *Zaichenko v. Rusland*, nr. 39660/02, §§ 47 en 48). Het Hof wijst ook op de eerder beperkte rol van de verbalisanten en stelt vast dat het strafonderzoek pas werd geopend na de toezending van het verslag of het proces-verbaal van de verbalisanten aan de bevoegde overheid (§ 49). Deze vaststellingen gaan ook op voor de voorliggende wegcontrole.

Gelet op de voormelde rechtspraak en gelet op de concrete omstandigheden waarin de wegcontroles in het kader van het toezicht op de naleving van de aslastenregelgeving plaatsvinden, acht de Raad van State het niet vereist – en de verzoekende partijen dragen ook geen elementen aan die er te dezen toe zouden nopen anders te oordelen – dat aan de vrachtwagenbestuurder bij dergelijke wegcontroles – waarbij het voertuig wordt gewogen door de asweger en waarbij de vrachtwagenbestuurder enkel wordt gevraagd een schrifte-

lijke vragenlijst in te vullen waarin eerder beperkte informatie wordt gevraagd en waarna hij mag beschikken en zijn rit met zijn voertuig mag verder zetten – reeds de toegang tot bijstand van een advocaat zou moeten worden verleend.

13. Het tweede onderdeel van het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

14. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat in de bestreden beslissing een verkeerde toepassing maakt van “l’emploi des langues en matière administrative du 9 août 1980” (vertaald: het gebruik der talen in bestuurszaken van 9 augustus 1980). De artikelen 18 en 19 van die wet bepalen dat besturen waarvan de zetel gevestigd is in Brussel hun documenten in hun betrekkingen met particulieren in het Frans of het Nederlands dienen op te stellen, naargelang de betrokkene het Frans of het Nederlands gebruikt. Indien de verwerende partij het Nederlands had willen gebruiken, dan had zij bijgevolg haar maatschappelijke zetel moeten vestigen in het Vlaams Gewest en niet in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

In ondergeschikte orde betogen de verzoekende partijen dat artikel 36 van de voornoemde wet weliswaar bepaalt dat het bestuur het Nederlands dient te gebruiken, doch dat dit niet betekent dat personen die niet in het Nederlands taalgebied gevestigd zijn het Nederlands dienen te gebruiken ten aanzien van het bestuur. Artikel 33 van die wet bepaalt bovendien dat de gewesten met particulieren die gevestigd zijn in een ander taalgebied briefwisseling kunnen voeren in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen. Om te voldoen aan artikel 6, lid 3, a), EVRM had de verwerende partij dan ook met de verzoekende partijen enkel in het Frans mogen corresponderen. De verwerende partij gebruikt trouwens het Frans om de administratieve geldboete te

innen. Met deze handelwijze, die enkel tot doel heeft de betrokkenen te schaden, maakt de verwerende partij zich schuldig aan machtsafwending.

15. In de memorie van wederantwoord voegen de verzoekende partijen daar nog aan toe dat de verwerende partij, in strijd met artikel 6 EVRM, weigert de dossierstukken te vertalen en dat in het aslastendecreet niet is bepaald dat de overtreder gratis een beroep kan doen op een vertaler. De verwerende partij tracht aldus te verhinderen dat de overtreders gebruik maken van hun recht van verdediging.

16. In de laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen nog dat artikel 33 van de wet van 9 augustus 1980 een administratieve overheid er weliswaar niet toe verplicht doch wel de mogelijkheid biedt om een andere taal te gebruiken dan haar voertaal, en bijgevolg haar de mogelijkheid biedt om zich tot een niet-Nederlandstalige in een andere taal te wenden, dat er te dezen geen enkele vertaling van het dossier werd bezorgd, dat de hulp van een vertaler stelselmatig wordt geweigerd en “dat het enige doel dat hierbij wordt nagestreefd erin bestaat om de mogelijkheid te geven aan het Gewest om overtreders zonder nadelige gevolgen te veroordelen zonder dat de overtreders zich hierbij kunnen verdedigen”.

Zij dupliceren ten slotte nog dat zij wel degelijk in hun verzoekschrift reeds hebben aangeklaagd dat zij geen vertaling van de stukken van hun dossier hebben kunnen krijgen en dat zij ook geen gratis gebruik hebben kunnen maken van de diensten van een tolk.

Beoordeling

17. Met een gebrekkige juridische accuraatheid halen de verzoekende partijen de opschriften van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 ‘op het gebruik van de talen in bestuurszaken’ (hierna: de bestuurstaalwet) en van de GWHI, dooreen. In die omstandigheid volstaat hetgeen volgt.

Artikel 36 GWHI regelt het gebruik van de talen door de “diensten van de Executieven waarvan de werkkring het gehele ambtsgebied van de Vlaamse Gemeenschap, van de Franse Gemeenschap of van het Waalse Gewest bestrijkt”, als volgt:

“§ 1. Behoudens de bepalingen van § 2 gebruiken:

1° de diensten van de Vlaamse Executieve het Nederlands als bestuurstaal;

2° de diensten van de Franse Gemeenschapsexecutieve en die van de Waalse Gewestexecutieve, het Frans als bestuurstaal.

§ 2. Met betrekking tot de gemeenten met een speciale taalregeling uit hun ambtsgebied, is op de in § 1 bedoelde diensten de taalregeling van toepassing die door de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken is opgelegd aan de plaatselijke diensten van die gemeenten, voor de berichten, mededelingen en formulieren die bestemd zijn voor het publiek, voor de betrekkingen met particulieren en voor het opstellen van akten, getuigschriften, verklaringen en vergunningen.

Voor hun betrekkingen met de openbare besturen, waarvan de zetel gevestigd is in een gemeente van het Duits taalgebied, gebruiken de diensten van de Waalse Gewestexecutieve het Duits.

§ 3. (...).”

Aangezien de verzoekende partijen niet in een gemeente met een speciale taalregeling gevestigd zijn, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de Vlaamse overheid in overeenstemming met het voormeld artikel 36 het Nederlands als bestuurstaal dient te gebruiken.

18. De verzoekende partijen beroepen zich voorts op de artikelen 18 en 19 van de voormelde wet. De artikelen 18 en 19 GWHI hebben echter geen betrekking op het taalgebruik.

Ook artikel 33 GWHI heeft geen uitstaans met het gebruik van de talen in bestuurszaken.

19. In de mate dat de verzoekende partijen in de nadere uiteenzetting van het middel ook gewag maken van een schending van artikel 6, lid 3, a), EVRM, dient te worden vastgesteld dat zij zich daarop niet uitdrukkelijk

beroepen in het opschrift van dit middel. Deze grief behoort derhalve niet tot het middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

20. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 60 van het aslastendecreet, doordat het bewijs ontbreekt dat de inbreuk door het parket werd geseponneerd. De verwerende partij maakt gebruik van een document dat geen bewijskracht heeft, aangezien dit niet gedateerd of ondertekend is en op grond daarvan niet kan worden vastgesteld dat het parket geen vervolging zal instellen. Het staat bijgevolg niet vast dat de verwerende partij de mogelijkheid had om een administratieve geldboete op te leggen.

21. In de memorie van wederantwoord merken de verzoekende partijen op dat er geen bewijs is dat de brief van het parket geen betrekking had op een ander dossier en dat, aangezien dit stuk aan hun niet werd meegedeeld, er geen rekening mee mag worden gehouden.

22. In de laatste memorie blijven de verzoekende partijen erbij dat hun het volledige dossier had moeten worden meegedeeld, met inbegrip van het stuk waaruit de beslissing van de procureur des Konings blijkt om het dossier te seponeren. Het is volgens hen uiterst belangrijk om het bewijs van seponering door het parket te kunnen leveren, want anders kunnen zij het voorwerp uitmaken van twee verschillende sancties en wordt het *non bis in idem* beginsel geschonden. Bijgevolg is het ook belangrijk dat dit stuk wordt bezorgd aan de verzoekende partijen, zo niet kan de administratie handelen “zonder enige vorm van controle”.

Beoordeling

23. Artikel 59, § 3, van het aslastendecreet bepaalt:

“§ 3. De wegeninspecteur brengt de wegeninspecteur-controleur op de hoogte van de door hem vastgestelde misdrijven en de in voorkomend geval onmiddellijke inningen bedoeld in § 6. De wegeninspecteur-controleur deelt de beslissing tot onmiddellijke inning of, bij gebreke hiervan, zijn voornemen om een administratieve geldboete op te leggen binnen dertig dagen na ontvangst van het proces-verbaal mee aan de procureur des Konings.

De procureur des Konings deelt zijn voornemen om strafvervolgung in te stellen binnen negentig dagen na ontvangst van deze kennisgeving mee aan de wegeninspecteur-controleur. Indien nodig kan deze termijn éénmaal met dertig dagen verlengd worden.

Wanneer de procureur des Konings meedeelt te vervolgen, vervalt de mogelijkheid tot het opleggen van een administratieve geldboete.”

Artikel 60, § 1, tweede lid, van het aslastendecreet bepaalt:

“Als de overtreder of in voorkomend geval de onderneming een woonplaats of vaste verblijfplaats in België heeft, de administratieve geldboete niet onmiddellijk werd geïnd, de strafvordering niet vervallen of verjaard is en het opleggen van een administratieve geldboete overeenkomstig het bepaalde in het vorige artikel mogelijk is, geeft de wegeninspecteur-controleur, binnen de negentig dagen na ontvangst van de beslissing van de procureur des Konings, door middel van een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs, de overtreder kennis van zijn beslissing tot het opleggen van een administratieve geldboete. Hij stelt in voorkomend geval de onderneming eveneens in kennis van de beslissing tot opleggen van de administratieve geldboete en wijst haar op haar burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor de betaling van de administratieve geldboete.”

24. Uit het administratief dossier blijkt dat de wegeninspecteur-controleur het proces-verbaal betreffende de inbreuk op artikel 56 van het aslastendecreet op 17 december 2012 heeft overgemaakt aan de procureur des Konings te Dendermonde met het verzoek om overeenkomstig artikel 59 van voormeld decreet binnen een termijn van 90 dagen – eventueel verlengbaar met dertig dagen – mee te delen welk gevolg aan deze zaak zal worden gegeven.

De wegeninspecteur-controleur vroeg de procureur des Konings zijn beslissing te vermelden “in de laatste kolom van bijgevoegde lijst” en deze dan terug te bezorgen. Vervolgens heeft de procureur des Konings met een brief van 24 januari 2013, die door de verwerende partij op 29 januari 2013 werd ontvangen, de voormelde lijst teruggestuurd waarop de woorden “strafvervolgning instellen” zijn geschrapt en de woorden “administratieve afhandeling” zijn behouden.

Hieruit blijkt meer dan genoegzaam dat de betrokken procureur des Konings de inbreuk heeft geseponeerd. Het staat bijgevolg vast dat de procureur des Konings beslist heeft geen strafvervolgning in te stellen.

De verzoekende partijen doen volledig onterecht gelden dat de administratie kan handelen “zonder enige vorm van controle”. Zowel de minister als de Raad van State hebben gecontroleerd of al dan niet het bewijs voorligt dat de inbreuk door het parket werd geseponeerd.

25. Aangaande het belang bij een middel, schrijft artikel 14, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State overigens voor dat “[d]e in het eerste lid bedoelde onregelmatigheden [...] slechts aanleiding [geven] tot een nietigverklaring als ze, in dit geval, een invloed konden uitoefenen op de draagwijdte van de genomen beslissing, de betrokkenen een waarborg hebben ontnomen of als gevolg hebben de bevoegdheid van de steller van de handeling te beïnvloeden”.

Nu het niet meedelen van de voormelde beslissing van de procureur des Konings niet van die aard is geweest de draagwijdte van de genomen beslissing te kunnen beïnvloeden, de verzoekende partijen evenmin van enige waarborg hebben beroofd en evenmin de bevoegdheid van de steller van de handeling heeft beïnvloed, ontbreekt het de verzoekende partijen in elk geval aan het rechtens vereiste belang bij hun grief dat hun het stuk waaruit de beslissing

van de procureur des Konings blijkt om het dossier te seponeren, niet werd meegedeeld.

26. Het derde middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

27. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 10 van de Grondwet. Zij menen dat het gelijkheidsbeginsel op verschillende punten werd geschonden.

De verzoekende partijen zijn ten eerste van oordeel dat zij op ongelijke wijze werden behandeld, aangezien hun verweer onontvankelijk werd verklaard omdat het in het Frans was gesteld, terwijl de verwerende partij er in andere zaken geen bezwaar tegen had dat het beroep in het Frans werd ingediend. Volgens de verzoekende partijen was de administratieve geldboete op grond van artikel 60 van het aslastendecreet stilzwijgend vervallen, omdat de wegeninspecteur-controleur binnen de voorgeschreven termijn van dertig dagen na de hoorzitting geen beslissing heeft genomen waarin op hun argumenten werd ingegaan.

Voorts betogen de verzoekende partijen dat zij in het kader van de bestuurlijke procedure niet dezelfde waarborgen genieten als bij een strafrechtelijke vervolging. Zij verwijzen desbetreffend naar de verjaringsregels, naar het aannemen van verzachtende omstandigheden op grond van artikel 85 van het Strafwetboek, naar de toepassing van artikel 21 van het Wetboek van Strafvordering in verband met de overschrijding van de redelijke termijn, en naar de mogelijkheid om getuigen te horen of bijkomende onderzoeksmaatregelen te eisen. Bovendien zijn de boetes die door de verwerende partij worden opgelegd beduidend hoger dan de bedragen die zijn bepaald in de Wegcode, zodat de

overtreder die wordt vervolgd door de verwerende partij minder gunstig wordt behandeld dan degene die strafrechtelijk wordt vervolgd.

28. In de memorie van wederantwoord antwoorden de verzoekende partijen op de exceptie van de verwerende partij dat het middel niet ontvankelijk is in zover het gericht is tegen de beslissing van de wegeninspecteur-controleur en niet tegen de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing de beslissing van de wegeninspecteur-controleur heeft bevestigd en zich de motieven ervan eigen heeft gemaakt. Het is bovendien onaanvaardbaar dat de werking van het bestuur verschilt naargelang de ambtenaar die het dossier behandelt.

Wat het tweede onderdeel van het middel betreft – de aangeklaagde minder gunstige behandeling van de overtreder bij een bestuurlijke procedure – merken de verzoekende partijen op dat wie strafrechtelijk wordt vervolgd de mogelijkheid heeft om de doorverwijzing naar een Franstalig rechtscollege te vragen. De verzoekende partijen zijn voorts van oordeel dat het tweede onderdeel van het middel niet is gericht tegen het aslastendecreet, maar tegen de wijze waarop dit decreet door de verwerende partij wordt toegepast.

29. In de laatste memorie blijven de verzoekende partijen erbij dat de wegeninspecteur-controleur gehouden was om een antwoord te formuleren op de in het Frans gestelde conclusies die werden ingediend omdat anders de rechten van verdediging worden geschonden. Zo niet dient te worden vastgesteld dat niet-Nederlandstalige overtreiders geen enkele mogelijkheid hebben om zich te verdedigen tegenover de verwerende partij omdat deze laatste stelselmatig weigert om het dossier in de taal van de overtreder te laten vertalen, stelselmatig de aanwezigheid van een tolk weigert en eveneens weigert om een antwoord te formuleren op conclusies die niet in het Nederlands zijn opgesteld. De verzoekende partijen betwisten dat die onregelmatigheid gedekt zou zijn door de beslissing in beroep. In graad van beroep heeft de verwerende partij het beroep ontvankelijk verklaard, omdat het in beide talen was ingediend. In de bestreden beslissing wordt overigens “op geen enkele manier verwezen [...] naar het feit

dat er conclusies in het Frans werden ingediend en dat er geen gewag wordt gemaakt van dit element in de motivering, zodanig dat helemaal niets aantoonde dat er met dit element rekening werd gehouden”.

Wat het tweede onderdeel van dit middel betreft, blijven de verzoekende partijen eveneens bij hun standpunt dat het duidelijk is dat er niet is voldaan aan het beginsel dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet aangezien de overtreder op een verschillende manier wordt behandeld naargelang de overtreding wordt vervolgd door het parket, het Vlaamse Gewest of het Waalse Gewest. In het geval de zaak wordt vervolgd voor de strafgerichten, heeft een vervolgte het recht om de procedurestukken te krijgen die hem aanbelangen en om de doorverwijzing te verzoeken naar een rechtscollege dat zijn taal hanteert en alwaar hij een vertaling van de stukken kan verkrijgen en zich in zijn rechterlijke colleges van de rechterlijke orde liggen doorgaans veel lager dan de boetes vastgesteld door de verwerende partij. Tevens wordt er in dat kader heel vaak een uitstel verleend, in tegenstelling tot wat de verwerende partij doet.

Beoordeling

30. In het kader van de bestuurlijke procedure werden het verzet van de eerste verzoekende partij tegen de initiële beslissing van de wegeninspecteur-controleur, noch haar beroep bij de Vlaamse minister van Mobiliteit en Openbare Werken onontvankelijk verklaard. Het verzet en het beroep werden trouwens zowel in het Nederlands als in het Frans ingediend.

Op grond van artikel 60, § 2, van het aslastendecreet vervalt de administratieve geldboete stilzwijgend wanneer de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing na verzet niet binnen dertig dagen na de hoorzitting met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs meedeelt aan de overtreder en in voorkomend geval de onderneming. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij op 10 april 2013 verzet heeft aangetekend tegen de beslissing van 19 maart 2013 van de wegeninspecteur-controleur. Op 5 juni 2013

werd een hoorzitting gehouden. Vervolgens heeft de wegeninspecteur-controleur op 1 juli 2013 een beslissing na verzet genomen, die op 2 juli 2013, dit is binnen de termijn van dertig dagen na de hoorzitting, met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs aan de verzoekende partijen werd betekend. Er is derhalve geen reden om de administratieve geldboete op grond van artikel 60, § 2, van het aslastendecreet als vervallen te beschouwen. Het feit dat de wegeninspecteur-controleur geen rekening zou hebben gehouden met de door de eerste verzoekende partij in het Frans neergelegde conclusies doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Bijgevolg kan de beslissing niet als stilzwijgend vervallen worden beschouwd.

De grief dat de eerste verzoekende partij door de wegeninspecteur-controleur ongelijk werd behandeld omdat deze haar in het Frans ingediende conclusie niet in aanmerking zou hebben genomen, kan niet tot vernietiging van het bestreden besluit leiden, nu de bestreden beslissing ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep in de plaats is gekomen van de beslissing in eerste aanleg van de wegeninspecteur-controleur, waardoor de laatstgenoemde beslissing niet langer rechtsgevolgen heeft. Er moet derhalve geen acht worden geslagen op eventuele onregelmatigheden waarmee de beslissing van de wegeninspecteur-controleur zou zijn behept, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg worden gedekt door de beslissing in beroep. Uit de bestreden beslissing in beroep blijkt dat de minister de zaak zelf opnieuw volledig heeft onderzocht en zijn beslissing steunt op eigen motieven. Ook al komt de minister in de bestreden beslissing tot dezelfde uitspraak als de wegeninspecteur-controleur, er blijkt niet zoals de verzoekende partijen beweren dat “deze beslissing zich de argumentatie van de eerste ambtenaar eigen maakt”. De bestreden beslissing stelt voorts vast dat noch in graad van verzet, noch in graad van beroep de raadsman van de verzoekende partijen het recht werd ontzegd zich in het Frans uit te drukken en dat de beslissing “bovendien het antwoord [vormt] op een uitsluitend in het Frans gestelde nota”. Bijgevolg heeft de minister in graad van beroep niet geweigerd “om een antwoord te formuleren op conclusies die niet in het Nederlands zijn

opgesteld”. Integendeel stelt zij nogmaals – ditmaal in antwoord op dezelfde grief – dat zij besluit om “de in het Frans opgestelde conclusie te behandelen”. Bijgevolg betogen de verzoekende partijen geheel ten onrechte dat “op geen enkele manier verwezen [wordt] naar het feit dat er conclusies in het Frans werden ingediend en dat er geen gewag wordt gemaakt van dit element in de motivering, zodanig dat helemaal niets aantoonst dat er met dit element rekening werd gehouden”. Het middel mist in zoverre het betrekking heeft op de bestreden beslissing feitelijke grondslag.

31. De in het middel aangeklaagde ongelijke behandeling van de verzoekende partijen als gevolg van het ontbreken van bepaalde waarborgen die wel gelden bij een strafrechtelijke procedure of in het Waalse Gewest zouden gelden, heeft, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, wel degelijk betrekking op de inhoud en de draagwijdte van het aslastendecreet. De Raad van State heeft geen rechtsmacht om dergelijke kritiek te beoordelen.

Voor zover de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de onmogelijkheid om verzachtende omstandigheden in te roepen, mist hun middel feitelijke grondslag. In de mogelijkheid voor de wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse regering om bij het opleggen van een administratieve geldboete in het geval van verzachtende omstandigheden onder het wettelijk minimum te gaan, is voorzien bij decreet van 24 juni 2005.

Artikel 59, § 2, tweede lid, van het aslastendecreet luidt sindsdien als volgt:

“Als verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse Regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, een administratieve geldboete onder de betreffende minimumbedragen opleggen.”

Ook bestaat sindsdien de mogelijkheid om geheel of gedeeltelijk uitstel te verlenen voor de betaling van de administratieve geldboete.

Artikel 59bis, §§ 1 en 2, van het aslastendecreet luiden als volgt:

“§ 1. De wegeninspecteur-controleur kan, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen.

§ 2. Het uitstel is enkel mogelijk als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd aan de overtreder of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op basis van dit decreet.”

Het komt aan de verwerende partij toe om een eigen handhavingsbeleid te ontwikkelen. Binnen het kader van de decretale bepalingen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging, oordeelt de verwerende partij soeverein over het bedrag van de boete en het al dan niet in aanmerking nemen van verzachtende omstandigheden. Hetzelfde geldt voor het al dan niet verlenen van een geheel of gedeeltelijk uitstel voor wat de opgelegde administratieve geldboete betreft.

Uit de memorie van wederantwoord en de laatste memorie blijkt dat de verzoekende partijen in essentie de aangeklaagde ongelijke behandeling steunen op het feit dat zij in het kader van de administratieve procedure niet de mogelijkheid hebben om de doorverwijzing naar een Franstalig rechtscollège te vragen. Zij hebben deze grief echter niet aangevoerd in het inleidend verzoekschrift, zodat deze nieuwe aangeklaagde ongelijke behandeling neerkomt op een niet toegelaten uitbreiding van hun oorspronkelijk middel en de grief bijgevolg niet ontvankelijk is. Overigens betreft het hier opnieuw een kritiek op de wet of het decreet, waarvoor de Raad van State zonder rechtsmacht is.

Wat de mogelijkheid betreft om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen en getuigen te horen, wordt opgemerkt dat, zoals blijkt uit het proces-verbaal van de wegeninspecteurs, de persoon die wordt verhoord, kan vragen dat “bepaalde opsporingshandelingen worden verricht of dat een bepaald verhoor kan afgenomen worden”. Uit het dossier blijkt niet dat de vrachtwagen-

bestuurder of de eerste verzoekende partij daarom heeft verzocht, laat staan dat een dergelijk verzoek zou zijn verworpen.

32. Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

33. In een vijfde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, doordat de wegeninspecteur-controleur die de administratieve geldboete heeft opgelegd vervolgens zelf heeft beslist om deze sanctie al dan niet te behouden, zodat hij zowel rechter als partij was. Het feit dat tegen die beslissing beroep kon worden ingesteld doet geen afbreuk aan die vaststelling, aangezien de ambtenaar bij wie het beroep wordt ingesteld evenmin onpartijdig is en rekenschap dient af te leggen aan de minister. Ook het feit dat de Raad van State aan de eisen van onpartijdigheid en onafhankelijkheid voldoet, volstaat niet, aangezien de waarborgen van artikel 6 EVRM voorafgaat. De verzoekende partijen hadden niet de mogelijkheid om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen, getuigen te horen of “rechtvaardigingsgronden” in te roepen.

34. In de memorie van wederantwoord betwisten de verzoekende partijen dat het middel gericht zou zijn tegen het aslastendecreet en niet tegen de bestreden beslissing. Volgens de verzoekende partijen is de verwerende partij er immers op grond van het aslastendecreet niet toe verplicht om het beroep in eerste aanleg voor te leggen aan diezelfde wegeninspecteur die de administratieve boete heeft opgelegd. De procedureregels en administratieve regels impliceren niet dat het onpartijdigheidsbeginsel niet zou moeten worden nageleefd.

35. In de laatste memorie merken de verzoekende partijen nog op dat ze “enkel de mening zijn toegedaan dat volledige voorgaande administratieve

rechtspleging beoedeld is met partijdigheid en dat het ongerechtvaardigd is om een eiser te noodzaken verzet en uiteindelijk beroep aan te tekenen voor [de Raad van State] om zo deze situatie te laten vaststellen”.

Beoordeling

36. In het middel wordt in essentie aangevoerd dat de administratieve geldboete wegens overtreding van het aslastendecreet niet wordt opgelegd door een onafhankelijke en onpartijdige instantie.

De wegeninspecteur-controleur en de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit treden bij het opleggen van een administratieve geldboete ingevolge een inbreuk op het aslastendecreet niet op als jurisdictioneel orgaan, maar wel als organen van het actief bestuur.

Ook organen van het actief bestuur moeten de onpartijdigheidsplicht in acht nemen, doch voor hen geldt die verplichting niet zo absoluut als voor de rechter en ze moet verenigbaar zijn met de eigen aard, meer bepaald de eigen structuur van bestuur. Daarbij dient rekening te worden gehouden met de wijze waarop de bestuurlijke procedure door de decreetgever wordt geregeld.

De omstandigheid dat het Agentschap Wegen en Verkeer waartoe de wegeninspecteurs-controleurs behoren, onder de verantwoordelijkheid valt van de Vlaamse minister van Openbare Werken en Mobiliteit, is een gegeven dat eigen is aan de structuur van het bestuur en kan dienvolgens niet dienstig worden aangevoerd om de onpartijdigheid van de betrokken bestuursorganen te betwisten. Voorts is het eigen aan de procedure van verzet dat dezelfde instantie – te dezen dezelfde wegeninspecteur-controleur – die bij verstek uitspraak heeft gedaan, het verzet behandelt. Te dezen regelt artikel 60, § 2, van het aslastendecreet de procedure van verzet: binnen de dertig dagen na ontvangst van de kennisgeving van de beslissing tot het opleggen van een administratieve

geldboete, kan verzet worden aangetekend; in dat geval wordt de overtreder en in voorkomend geval de onderneming binnen de vijftien dagen na het instellen van het verzet uitgenodigd op een hoorzitting, de overtreder en de onderneming kunnen op de hoorzitting een nota indienen, ze mogen zich laten bijstaan of vertegenwoordigen door een raadsman, van de hoorzitting wordt een verslag opgemaakt en binnen dertig dagen na de hoorzitting, dient de wegeninspecteur-controleur zijn beslissing mee te delen aan de overtreder en in voorkomend geval de onderneming.

De verzoekende partijen tonen geenszins *in concreto* aan waarom te dezen zou moeten worden geoordeeld dat de “volledige voorgaande administratieve rechtspleging bezoedeld is met partijdigheid”. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij zowel in verzet, als in beroep schriftelijke conclusies heeft neergelegd, dat de verzoekende partijen telkens werden uitgenodigd voor de hoorzittingen, dat tijdens de hoorzitting in beroep hun raadsman de zaak kon toelichten en alle dienstige elementen kon aanvoeren, ter verdediging van zijn cliënte, waarbij een ambtenaar voor de bestuurlijke beroepsinstantie een schriftelijk relaas heeft genotuleerd van het verloop van de zitting, waarop de minister in de bestreden beslissing uitgebreid heeft geantwoord zodat in de bestuurlijke procedure de rechten van verdediging werden geëerbiedigd en het bestuur heeft doen blijken van de vereiste onafhankelijkheid en op zorgvuldige wijze heeft gehandeld.

Wat de mogelijkheid betreft om bijkomende onderzoeksmaatregelen te vragen, getuigen te horen of rechtvaardigingsgronden in te roepen, wordt herhaald dat, zoals blijkt uit het proces-verbaal van de wegeninspecteurs, de persoon die wordt verhoord, kan vragen dat “bepaalde opsporingshandelingen worden verricht of dat een bepaald verhoor kan afgenomen worden”. Uit het dossier blijkt niet dat de vrachtwagenbestuurder of de eerste verzoekende partij daarom heeft verzocht, laat staan dat een dergelijk verzoek zou zijn verworpen. De verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij niet de mogelijkheid hadden om “rechtvaardigingsgronden” in te roepen.

37. De Raad van State heeft voorts reeds in talrijke arresten uiteengezet dat artikel 6 EVRM niet vereist dat de administratieve instanties die de boete hebben opgelegd of die kennis hebben genomen van het verzet of het beroep daartegen, aan alle vereisten van artikel 6, lid 1, EVRM moeten voldoen. Het volstaat dat tegen de eindbeslissing van de administratieve overheid een beroep openstaat bij een rechterlijke instantie met “volle rechtsmacht”, in de zin waarin het EHRM dat begrip verstaat. Tegen de beslissing van de minister kon de verzoekende partij overeenkomstig artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Het standpunt dat de Raad van State een rechtscollege is dat beantwoordt aan de vereisten van artikel 6, § 1, EVRM werd reeds in talrijke arresten van de Raad van State uiteengezet en bevestigd door nationale hoge rechtscolleges, zijnde het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie (Grondwettelijk Hof, 18 februari 2016, nr. 25/2016, B.40.1 en B.40.2; Cass. 15 oktober 2009, Arr.Cass. 2009, 584).

De Raad van State sluit zich enerzijds aan bij voornoemde rechtspraak en bevestigt anderzijds zijn vaste rechtspraak.

38. Het vijfde middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

39. In een zesde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’. De verzoekende partijen stellen vast dat de motivering van de bestreden beslissing identiek is aan de motivering van andere beslissingen in dergelijke dossiers. Volgens de verzoekende partijen blijkt daaruit dat geen rekening werd gehouden met de specifieke kenmerken van het dossier. Zo werd in de bestreden beslissing geen antwoord gegeven op het

argument dat aan de vrachtwagenbestuurder voldoende tijd moet worden gegeven om de lading stabiel te laten worden.

40. In de memorie van wederantwoord betogen de verzoekende partijen dat zij, in tegenstelling tot de bewering van de verwerende partij, de inbreuk hebben betwist en dat de verwerende partij daarop geen antwoord heeft geformuleerd. Er werd ook geen rekening gehouden met hun vraag tot uitstel van de betaling van de administratieve geldboete, terwijl de verwerende partij verplicht is te antwoorden op de argumenten die in de conclusies worden aangevoerd.

41. In de laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen nog dat de bestreden beslissing niet alleen kan worden verweten dat er geen antwoord werd geformuleerd op de conclusies, maar ook dat er een ontoereikende motivering is. De bestreden beslissing legt de bewijslast bij hen, terwijl het aan de vervolgende partij toekomt het bewijs te leveren van de constitutieve bestanddelen van deze overtreding. Dit geldt ook voor wat het verzoek tot uitstel betreft. Wanneer zij beweren dat de eerste verzoekende partij nooit werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten, dan is de verwerende partij ertoe gehouden om het tegendeel te bewijzen.

Beoordeling

42. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met de ernst van de genomen beslissing.

Het belangrijkste doel van de verplichting tot uitdrukkelijke motivering is dat de betrokkene in de hem betreffende akte zelf de motieven moet

kunnen aantreffen op grond waarvan deze werd genomen, zodat hij met kennis van zaken kan uitmaken of zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De formelemotiveringsplicht impliceert niet dat de overheid ertoe is gehouden om op elk aangevoerd argument afzonderlijk te antwoorden. Het volstaat dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de aangevoerde argumenten in de besluitvorming werden betrokken en dat uit de motivering kan worden afgeleid waarom deze argumenten niet worden aangenomen.

43. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, na een vermelding van de wettelijke grondslag van de beslissing, een uiteenzetting van de feiten en de vaststelling dat het beroep ontvankelijk is, een antwoord gegeven op de middelen van de eerste verzoekende partij aangaande “het gebruik van talen in bestuurszaken” (dat uit “drie delen” bestaat), de “beslissing tot niet vervolgen van het parket”, “vermeende schending van artikel 47bis, § 1, 3°, Schadevergoeding”, “schending van artikel 10 van de grondwet”, “motivatie van de bestreden beslissing”, “schending van het proportionaliteitsbeginsel”, “de burgerrechtelijke aansprakelijkheid van de onderneming”, “materieel element” en “uitstel van de administratieve geldboete”.

Bij het antwoord op de grieven van de eerste verzoekende partij met betrekking tot het “materieel element” van de inbreuk, antwoordt de minister op de kritiek dat bij de weging van het voertuig onvoldoende tijd werd gelaten om de lading stabiel te laten worden, wat volgt:

“Omzendbrief MOW 2012/1 bepaalt onder punt B dat ‘bij controles van voertuigen geladen met goederen die mogelijks onderhevig zijn aan verschuivingen tijdens het transport en die, zonder enige tussenkomst, zichzelf terug stabiliseren (bijvoorbeeld vloeibare ladingen in tankwagens, zand, cement), dient de wegeninspecteur de chauffeur steeds de kans te geven om de lading eerst te laten stabiliseren alvorens over te gaan tot de weging (bijvoorbeeld door een ‘rustpauze’ van 5 à 10 minuten in acht te nemen. tussen de afleiding en de weging). De wegeninspecteur dient er

evenwel op toe te zien dat de chauffeur zelf geen handelingen verricht om de lading te herschikken voor de weging (een kort remmanoeuvre of kort snel optrekken wordt niet beschouwd als een tussenkomst van de chauffeur).’;

Uit deze bepaling kan en mag niet worden afgeleid dat de verbalisanten de chauffeur steeds de mogelijkheid moet geven om zijn lading te laten stabiliseren;

Enkel wanneer het een lading betreft die ‘die mogelijks onderhevig zijn aan verschuivingen tijdens het transport en die, zonder enige tussenkomst, zichzelf terug stabiliseren’ is voormelde bepaling van toepassing;

Uit het proces-verbaal blijkt dat het voertuig geladen was met ‘diverse goederen’;

Appellante toont niet aan wat de aard van de lading was, noch dat het een lading betrof die voldeed aan voormelde criteria;

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lading niet van die aard was dat ze zichzelf, zonder enige tussenkomst terug kon stabiliseren en hebben de wegeninspecteurs de richtlijnen uit Omzendbrief MOW 2012/1 correct toegepast.”

De grief dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op het argument dat voldoende tijd moest worden gelaten om de lading stabiel te laten worden, mist bijgevolg feitelijke grondslag.

44. Op grond van artikel 59bis van het aslastendecreet kan de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, geheel of gedeeltelijk uitstel van de tenuitvoerlegging van de betaling van de administratieve geldboete toekennen. Het uitstel is enkel mogelijk als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op grond van dit decreet.

Indien de overtreder verzoekt hem geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te kennen, moet uit de motivering blijken waarom op dat verzoek niet wordt ingegaan. De voorwaarde is wel dat de betrokkene specifieke redenen inroept om in zijn geval geheel of gedeeltelijk uitstel van betaling toe te staan.

Te dezen heeft de eerste verzoekende partij gevraagd om uitstel van de betaling van de administratieve geldboete toe te staan omwille van het feit

dat de vrachtwagenbestuurder nog geen veroordeling wegens een inbreuk op het aslastendecreet had opgelopen.

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Appellante is van oordeel dat, gelet op het ontbreken van antecedenten in hoofde van de overtreder, de administratieve geldboete (voor een deel) met uitstel moet worden opgelegd;
Overeenkomstig artikel 59bis, § 2, van het decreet kan het geheel of gedeeltelijk uitstel van de betaling van de administratieve geldboete enkel worden toegestaan als in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd aan de overtreder of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op basis van dit decreet;
Uit die bepaling blijkt dat het ontbreken van antecedenten die in het voorafgaand jaar tot een administratieve geldboete of veroordeling hebben geleid een absolute minimumvoorwaarde is om uitstel van betaling van de administratieve geldboete te kunnen verkrijgen;
Het ontbreken van antecedenten kan dan ook op zich niet volstaan om uitstel van betaling te verkrijgen. Er anders over oordelen zou er immers op neerkomen dat aan eenieder die aan de minimumvoorwaarde voldoet uitstel van betaling zou moeten worden toegekend;
Aangezien door appellante geen specifieke redenen worden aangevoerd om uitstel van betaling toe te staan, kan niet op verzoek van de appellante worden ingegaan en blijft de administratieve geldboete bepaald op het decretaal bepaalde minimum.”

Aldus wordt op afdoende wijze gemotiveerd waarom niet op het verzoek tot uitstel van de betaling van de administratieve geldboete wordt ingegaan. Blijkens de bestreden beslissing is de eerste verzoekende partij er niet in geslaagd specifieke redenen aan te tonen om haar uitstel van betaling toe te staan, gezien “het ontbreken van antecedenten [...] op zich niet [kan] volstaan om uitstel van betaling te verkrijgen”. Deze motivering houdt geen schending van de beginselen inzake bewijslast in. De minister heeft het uitstel van betaling niet geweigerd om reden dat de eerste verzoekende partij al zou zijn veroordeeld “voor gelijkaardige feiten”; zij diende dan dit dan ook niet te bewijzen.

45. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat in de motivering geen antwoord werd geformuleerd op de conclusies, en evenmin dat ze ontoereikend zou zijn. Het feit dat andere beslissingen waarbij voor een

gelijkaardige inbreuk een administratieve geldboete werd opgelegd, identieke motieven bevatten met betrekking tot dezelfde grieven, volstaat niet om te besluiten dat de formelemotiveringsplicht werd geschonden.

46. Het zesde middel is niet gegrond.

G. Zevende middel

Uiteenzetting van het middel

47. In een zevende middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel, doordat voor de overlading een administratieve geldboete van “3000 euro” (lees: 4.500 euro) wordt opgelegd, terwijl dergelijke inbreuken volgens de wet van 21 juni 1985 ‘betreffende de technische eisen waaraan elk voertuig moet voldoen’ met een geldboete van “10 tot 10000 BEF” worden bestraft. Zij verwijzen naar een vonnis van de politierechtbank te Luik waarbij voor een duidelijk zwaardere overlading een lagere geldboete werd opgelegd. Bovendien heeft het Hof van Justitie te Luxemburg in een arrest van 9 februari 2012 in de zaak Márton Urbán t. Vám- és Pénzügyőrség Észak - alföldi Regionális Parancsnoksága (C-210/10) geoordeeld dat sancties in verhouding moeten staan tot de feiten en effectief, ontradend en niet discriminerend moeten zijn. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing ten onrechte aangevoerd dat deze kritiek niet gericht is tegen de beslissing maar tegen het decreet. Zij verliest daarbij immers uit het oog dat zij de mogelijkheid heeft om geheel of gedeeltelijk uitstel toe te staan. De verzoekende partijen hebben in hun conclusies in eerste aanleg en in beroep uitdrukkelijk gevraagd om uitstel te verlenen, maar de verwerende partij is daar ten onrechte niet op ingegaan.

48. In de memorie van wederantwoord stellen de verzoekende partijen dat het dossier geen enkel element bevat dat het mogelijk maakt om de gerechtelijke antecedenten van de vrachtwagenbestuurder of van de vennootschap

na te gaan. Betreffende de motivering van de strafmaat verwijzen zij naar artikel 195, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering en naar artikel 3, vierde lid, van de wet van 29 juni 1964. Zij besluiten dat zij in aanmerking komen voor verzachtende omstandigheden omwille van het feit dat zij nog geen veroordelingen hebben opgelopen, doch dat de verwerende partij daarmee geen rekening heeft gehouden.

49. In de laatste memorie benadrukken de verzoekende partijen nogmaals dat de vervolgende partij ertoe is gehouden, bij toepassing van een vaste rechtspraak van het Hof van Cassatie, om de onjuistheid van de beweringen van de beklaagde te bewijzen. Bij ontbreken van vroegere veroordelingen en van negatieve inlichtingen hebben de verzoekende partijen het recht op uitstel. De verwerende partij kan het tegendeel niet bewijzen aangezien er zich geen enkel strafblad in deze rechtspleging bevindt en de diensten van de verwerende partij geen enkel inlichtingenbulletin hebben ontvangen.

Beoordeling

50. Artikel 59, § 2, eerste lid, van het aslastendecreet bepaalt dat het tarief van de administratieve geldboete gelijk is aan de minimum geldboete overeenkomstig de overlading, zoals bepaald in artikel 57, verhoogd met de opdecimen.

De overlading bedroeg op de eerste as van de oplegger van de vrachtwagen 4.220 kg.

Artikel 57 van het aslastendecreet stelt de minimum geldboete bij een overlading met 3.000 kg en meer vast op 750 euro. Verhoogd met de opdecimen brengt dit de administratieve geldboete op 4.500 euro.

Het komt de Raad van State niet toe de proportionaliteit van de bedragen die in het aslastendecreet zijn vastgelegd, te beoordelen, vermits dit een

kritiek op het aslastendecreet uitmaakt. Wel dient hij, wanneer hij daartoe wordt verzocht, te beoordelen of er een evenredigheidsverband bestaat tussen de gesanctioneerde gedraging en de opgelegde administratieve sanctie. Te dezen werd de minimum geldboete opgelegd, waarbij de minister geen lager bedrag mag opleggen, tenzij er verzachtende omstandigheden zijn.

51. Artikel 59, § 2, tweede lid, van het aslastendecreet bepaalt dat als verzachtende omstandigheden aanwezig zijn, de wegeninspecteur-controleur of de Vlaamse regering, na de overtreder en in voorkomend geval de onderneming gehoord te hebben, een administratieve geldboete onder de voormelde minimumbedragen kan opleggen. Er blijkt evenwel niet dat de verzoekende partijen in de voorliggende zaak verzachtende omstandigheden hebben ingeroepen.

52. Zoals uit de beoordeling van het zesde middel blijkt, is in de motivering van de bestreden beslissing op voldoende duidelijke wijze aangegeven waarom de verwerende partij niet is ingegaan op de vraag van de eerste verzoekende partij om uitstel van de betaling van de administratieve geldboete toe te staan. De omstandigheid dat in de negatieve referteperiode geen andere administratieve geldboete werd opgelegd of er geen strafrechtelijke veroordeling is geweest op grond van dit decreet, verleent niet automatisch het recht op de toekenning van uitstel. Dit is wel een voorwaarde, maar uitstel kan maar worden verleend, zoals de bestreden beslissing terecht opmerkt, wanneer specifieke omstandigheden worden aangetoond die daartoe kunnen besluiten.

Het zevende middel is niet gegrond.

H. Achtste middel

Uiteenzetting van het middel

53. In een achtste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de rechten van verdediging werden geschonden.

Zij voeren, samengevat, in dat verband de volgende grieven aan:

- Op grond van het vermoeden van onschuld moet de verwerende partij het bestaan van de inbreuk bewijzen. Te dezen blijkt uit het dossier niet dat de vrachtwagenbestuurder of de onderneming over middelen beschikten om het gewicht van de lading na te gaan en dat zij op de hoogte waren van de overlading.
- De verbalisanten hebben de vervoerde goederen omschreven als “diverse goederen”, zonder de precieze aard van de goederen te vermelden, terwijl de aard van de vervoerde goederen een rol kan spelen bij de vraag of de vrachtwagenbestuurder op de hoogte kan zijn van de overlading en of de goederen tijdens de rit verschoven zijn. Uit het dossier blijkt ook niet dat bij de weging van het voertuig voldoende tijd werd gelaten om de lading stabiel te laten worden, zoals door een recente richtlijn van het Vlaamse Gewest wordt voorgeschreven.
- De overtreding is niet bewezen, aangezien niet vaststaat dat de gebruikte asdrukweiger correct werkte en aan de ijkingscriteria voldeed. Bovendien is het niet aangetoond dat de weegbon afkomstig is van het toestel dat door de verbalisanten werd gebruikt.
- De eerste verzoekende partij kan niet burgerlijk aansprakelijk worden gesteld voor een inbreuk waarvoor het parket geen vervolging heeft ingesteld.
- Het vermoeden van wegdekbeschadiging schendt het vermoeden van onschuld, dat gewaarborgd wordt door artikel 6, lid 2, EVRM en artikel

14, lid 2, van het Internationaal Verdrag inzake burgerlijke en politieke rechten. De vraag kan gesteld worden of de overlading leidt tot beschadiging van het wegdek dan wel de slechte staat van het wegdek leidt tot de verplaatsing van de goederen op de wielas.

- De verwerende partij is niet ingegaan op de vraag van de verzoekende partijen om in aanmerking te komen voor uitstel, zonder dat hierover enige uitleg wordt verstrekt en terwijl niet is aangetoond dat de verzoekende partijen reeds voor gelijkaardige feiten veroordeeld zijn geweest.

54. In de memorie van wederantwoord benadrukken de verzoekende partijen dat de wegeninspecteurs volgens een interne richtlijn verplicht zijn om een wachttijd in acht te nemen die voldoende lang is om de lading stabiel te laten worden. Aangezien uit het dossier niet blijkt dat deze wachttijd werd toegekend, zijn de rechten van verdediging van de verzoekende partijen geschaad en is het bestaan van de inbreuk niet aangetoond.

De verzoekende partijen zijn bovendien van mening dat, aangezien zij geen vroegere veroordelingen hebben opgelopen, zij het recht hebben om uitstel te vragen. Het dossier bevat geen enkel element dat de weigering van die gunst kan rechtvaardigen.

55. In de laatste memorie benadrukken en herhalen de verzoekende partijen nog de volgende aspecten:

- Dat de aard van de goederen uiteraard een zekere invloed kan hebben op het feit dat men al dan niet op de hoogte is van de overlading aan de wielassen of van de overlading zelf. Niet alleen een vloeibare lading, maar ook een lading in bulk zoals zand of cement, kan zich tijdens een rit verplaatsen, gelet op de slechte staat van de Belgische wegen. Bovendien is zand, grond of hout zwaarder wanneer het nat is. Bijgevolg lijdt het geen twijfel dat de aard van de lading een invloed heeft op de verplaatsing

van de goederen tijdens de rit, vandaar de noodzaak om aan de vrachtwagenbestuurder een wachttijd toe te kennen. Het Vlaamse Gewest was er dan ook toe gehouden de precieze aard van de goederen nader te omschrijven en een wachttijd in acht te nemen die voldoende is om de lading stabiel te laten worden. Zodoende werd aan de verzoekende partijen de mogelijkheid ontnomen om hun rechten van verdediging te kunnen laten gelden en om te kunnen aantonen dat de goederen werden verplaatst door de slechte staat van het wegdek.

- Dat het niet vaststaat dat de weegschaal correct werkte en aan de ijkingscriteria voldeed. Evenmin maakt het strafdossier zoals het werd opgesteld het niet mogelijk om aan te tonen dat de wegingsbon wel degelijk afkomstig is van het toestel dat werd gebruikt door de verbalisanten.
- Dat de eerste verzoekende partij niet burgerrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor een overtreding waarvoor nog geen enkele vervolging werd ingesteld door het parket.
- Dat het vermoeden van schade aan het wegdek strijdig is met het vermoeden van onschuld. Gelet op de slechte staat van het wegdek, dient de vervolgende partij het bewijs te leveren dat het niet haar eigen wegennet is dat aan de basis ligt van de verplaatsing van de goederen op de wielas.
- Dat geen uitleg wordt verschaft waarom geen uitstel wordt verleend, terwijl het dossier geen enkel element bevat dat de weigering van deze gunst zou kunnen rechtvaardigen. Niet alleen heeft de verwerende partij geweigerd uitstel te verlenen, ook werd in de bestreden beslissing zelfs geen antwoord geformuleerd op dit verzoek.

Beoordeling

56. De verzoekende partijen betwisten in hun eerste grief in hoofdzaak het bestaan van het moreel bestanddeel van het misdrijf.

In verband met het moreel bestanddeel van een misdrijf neemt het Hof van Cassatie in een arrest van 8 oktober 2002 (Nr. 515, A.R. P01.1149.N) aan dat wanneer de wet van de delictsomschrijving geen schuldvorm vermeldt de rechter de schuld kan afleiden uit het materiële feit van de overtreding, voor zover de overtreder geen grond van rechtvaardiging of schulduitsluitingsgrond aannemelijk maakt.

In een arrest van 2 november 2004 (Nr. 521, A.R. P.04.0767.N) oordeelt het Hof van Cassatie met betrekking tot de misdrijven bedoeld in de artikelen 18, §§ 1 en 2, en 26 van het koninklijk besluit van 18 maart 1968 ‘houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen (Technisch Reglement)’, wat volgt:

“(…) dat die bepalingen inhouden dat eenieder die een voertuig gebruikt, zich ervan moet vergewissen dat het gewicht in beladen toestand ervan niet meer bedraagt dan het hoogst toegelaten gewicht, ook al heeft hij zelf het voertuig niet geladen; dat het verzuim daaraan te voldoen het opzet of de schuldige nalatigheid kan uitmaken vereist opdat het morele bestanddeel van het misdrijf zou bestaan.”

De verzoekende partijen tonen niet aan op welke wijze de omstandigheid dat de vrachtwagenbestuurder niet op de hoogte was van de overlading en over geen middelen beschikte om het gewicht van het voertuig te controleren, een grond van rechtvaardiging of schulduitsluitingsgrond zou zijn.

57. De verzoekende partijen verduidelijken voorts niet in welk opzicht hun rechten van verdediging geschaad zijn doordat bij “de aard van de vervoerde goederen” in het proces-verbaal enkel wordt vermeld dat het om “diverse goederen” gaat. Zij tonen niet aan dat de specifieke aard van de vervoerde goederen gevolgen heeft voor de vaststelling van de inbreuk.

De verzoekende partijen beroepen zich bovendien ten onrechte op de omzendbrief MOW 2012/1 van 9 juli 2012 om te stellen dat bij het wegen

van het voertuig een wachttijd moest worden in acht genomen om de lading stabiel te laten worden. In de omzendbrief wordt in verband met de controle van het voertuig het volgende bepaald:

“Bij controles van voertuigen geladen met goederen die mogelijk onderhevig zijn aan verschuivingen tijdens het transport en die, zonder enige tussenkomst, zichzelf terug stabiliseren (bijvoorbeeld vloeibare ladingen in tankwagens, zand, cement), dient de wegeninspecteur de chauffeur steeds de kans te geven om de lading eerst te laten stabiliseren alvorens over te gaan tot de weging (bijvoorbeeld door een ‘rustpauze’ van 5 à 10 minuten in acht te nemen tussen de afleiding en de weging).”

Zoals uit de bij de bespreking van het zesde middel aangehaalde motivering van de bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij wettig geoordeeld dat er te dezen geen reden was om bij de controle van het voertuig een wachttijd in acht te nemen om de lading stabiel te laten worden. De verzoekende partijen tonen immers niet aan dat, gelet op de aard van de vervoerde goederen, met het wegen moest worden gewacht tot de lading uit zichzelf gestabiliseerd was. Deze bewijslast die op hen rust, heeft geenszins de aangeklaagde omkering van de bewijslast tot gevolg.

58. De verzoekende partijen betwisten in een tweede grief niet dat de asweger te Wetteren waarmee het voertuig werd gewogen, zoals vermeld in het proces-verbaal, op 18 oktober 2011, zijnde minder dan twee jaar voor de vaststelling van de overlading, door de metrologische dienst van de FOD Economie, K.M.O, Middenstand en Energie op zijn juistheid werd getest. Er is dan ook geen objectieve reden om de juistheid van de uitgevoerde weging in twijfel te trekken.

Er is bovendien ook geen reden om aan te nemen dat de weegbon die als bijlage 1 bij het proces-verbaal is gevoegd, niet afkomstig zou zijn van het toestel waarvan de verbalisanten bij de controle van het voertuig gebruik hebben gemaakt.

59. De verzoekende partijen betwisten in een derde grief ten onrechte dat de eerste verzoekende partij burgerrechtelijk aansprakelijk kan worden gesteld voor de handelingen van de vrachtwagenbestuurder omdat tegen laatstgenoemde geen strafvervolging werd ingesteld.

Zoals vermeld in de bestreden beslissing bepaalt artikel 59, § 5, van het aslastendecreet dat de onderneming burgerrechtelijk aansprakelijk is voor de betaling van de administratieve geldboete opgelegd aan de personen voor wie ze overeenkomstig artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek aansprakelijk is.

Het is dienvolgens zonder belang dat tegen de vrachtwagenbestuurder geen strafvervolging werd ingesteld.

60. De verzoekende partijen voeren in een vierde grief aan dat het vermoeden van onschuld wordt miskend, doordat wordt vermoed dat de overlading schade aan het wegdek heeft veroorzaakt. Die grief betreft in essentie de verenigbaarheid van artikel 56 van het aslastendecreet met artikel 6, lid 2, EVRM en artikel 14, lid 2, van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Het Grondwettelijk Hof heeft hierover bij arrest nr. 61/2010 van 27 mei 2010 in antwoord op een door de Raad van State gestelde prejudiciële vraag als volgt geoordeeld:

“B.2. Het verwijzende rechtscollege vraagt of artikel 56 van het Vlaamse decreet van 19 december 1998 bestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, in zoverre die bepaling een wettelijk vermoeden van verboden wegdekbeschadiging zou inhouden.

B.3.1. Artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 14.2 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten houden het vermoeden van onschuld in.

B.3.2. Wettelijke vermoedens zijn in beginsel niet in strijd met die verdragsbepalingen (in die zin : EHRM, 7 oktober 1988, Salabiaku t.

Frankrijk, § 28; 20 maart 2001, Telfner t. Oostenrijk, § 16). Zij moeten evenwel een redelijk verband van evenredigheid vertonen met het wettig nagestreefde doel (EHRM, 23 juli 2002, Janosevic t. Zweden, § 101; 23 juli 2002, Västberga Taxi Aktiebolag en Vulic t. Zweden, § 113), waarbij rekening moet worden gehouden met de ernst van de zaak en waarbij het recht van verdediging moet worden gevrijwaard (EHRM, 4 oktober 2007, Anghel t. Roemenië, § 62).

B.4.1. Artikel 56, eerste lid, van het Vlaamse decreet van 19 december 1998, zoals vervangen bij artikel 3 van het Vlaamse decreet van 19 december 2003 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 2004, bepaalde:

‘Het is verboden het wegdek te beschadigen door een overschrijding van de maximale toegelaten massa’s of de massa’s onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32bis, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’.

B.4.2. Uitgangspunt van die bepaling was dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de overschrijding van de federale aslastenbeperingen en de beschadiging van het wegdek. In de parlementaire voorbereiding wordt daaromtrent verwezen naar een onderzoek van onder meer het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw (Parl. St., Vlaams Parlement, 1998-1999, nr. 1214/8, p. 6).

B.5.1. Artikel 9, 1°, van het Vlaamse decreet van 24 juni 2005 houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2005 heeft in voormelde bepaling de woorden ‘een overschrijding van de maximale toegelaten massa’s of de massa’s onder de assen zoals bepaald in de artikelen 18, §§ 1, 2 of 32bis, van het koninklijk besluit van 15 maart 1968 houdende algemeen reglement op de technische eisen waaraan de auto’s, hun aanhangwagens, hun onderdelen en hun veiligheidstoebehoren moeten voldoen’ vervangen door de woorden ‘zich met een voertuig op de openbare weg te bevinden waarvan de massa op de grond onder één van de assen het bij de goedkeuring vastgestelde maximum met meer dan vijf procent overschrijdt’.

B.5.2. Die wijziging werd als volgt verantwoord:

‘De strafbaarstelling wordt aangepast ten opzichte van de vorige versie van het decreet zodat voortaan enkel overladingen per as strafbaar gesteld worden. Hiervoor wordt niet langer expliciet verwezen naar de federale technische eisen. Er wordt wel nog verwezen naar de bij goedkeuring vastgesteld maximum massa van de assen. Een overlading van minder dan 5 % op een as wordt getolereerd. Er kan pas een proces-verbaal worden opgesteld wanneer minstens één as meer dan 5 % overladen is. Uiteraard wordt rekening gehouden met de massa na correctie (i.e. na aftrek van de technische tolerantie van het meettoestel).

Een overlading op het totaal is enkel nog strafbaar als inbreuk op de federale technische eisen.

Schade aan het wegdek wordt immers hoofdzakelijk veroorzaakt wanneer een as zwaarder geladen is dan wettelijk voorzien. Wetenschappelijke studies hebben dit reeds herhaaldelijk aangetoond.

Schade hoeft echter niet per se te bestaan uit zichtbare schade zoals putten en scheuren en spoorvorming. Dit zijn slechts enkele van de meest voorkomende uiterlijke verschijningsvormen van de schade zoals bedoeld in dit artikel, de werkelijke schade manifesteert zich veeleer in een vermindering van de levensduur van de weg. Bij de aanleg van wegen wordt immers rekening gehouden met een bepaald aantal belastingen dat het wegdek moet kunnen trotseren tijdens haar levensduur. Elke abnormale belasting zorgt er dus voor dat het wegdek vlugger aan het eind van haar levensduur is en aldus vlugger moet vervangen worden. Dit brengt kosten en verkeersellende met zich mee. De (bijkomende) schade stijgt evenredig met de vierde macht van de aslast' (Parl. St., Vlaams Parlement, 2004-2005, nr. 334/1, p. 6).

B.6. Uit de wijziging van de in het geding zijnde bepaling bij het voormelde artikel 9, 1°, van het Vlaamse decreet van 24 juni 2005 kan niet worden afgeleid dat er geen oorzakelijk verband zou bestaan tussen de overlading van het voertuig en wegbeschadiging. De decreetgever beoogt juist gevolg te geven aan wetenschappelijke studies waaruit blijkt dat die wegbeschadiging in hoofdzaak voortvloeit uit de overlading op een as. Gelet op die studies is de overlading op een as van het voertuig een verantwoorde aanwijzing dat het misdrijf, namelijk het veroorzaken van schade aan het wegdek, is gepleegd.

B.7. Bovendien kan noch uit de tekst van de in het geding zijnde bepaling, noch uit de parlementaire voorbereiding ervan worden afgeleid dat in geval van overschrijding met meer dan vijf procent van de maximaal toegelaten massa op de grond onder één van de assen een onweerlegbaar vermoeden van wegdekbeschadiging zou zijn ingesteld. De bepaling houdt slechts een verlichting in van de bewijslast van het openbaar ministerie.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.”

Artikel 56 van het aslastendecreet houdt geen schending in van het door artikel 6, lid 2, EVRM en artikel 14, lid 2, van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten gewaarborgd vermoeden van onschuld.

61. Wat ten slotte de vijfde grief betreft dat aan de verzoekende partijen geen uitstel van de betaling van de administratieve geldboete werd toegestaan, wordt verwezen naar de beoordeling van het zesde en zevende middel. Zoals hiervoor reeds werd uiteengezet, heeft de verwerende partij wettig geoordeeld dat geen uitstel van betaling van de administratieve geldboete moest

worden verleend, aangezien door de verzoekende partijen geen specifieke redenen werden aangevoerd om uitstel te verkrijgen.

62. Het achtste middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 november 2016, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Bovin,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest